

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i næringslov af 28. april 1931.

Valgt blev: *Lars P. Jensen, Chr. Andersen, Axel Berg, Ingvar Dahl, Hækkerup, Larsen (Bjerre), Steen, Bjørner, Thisted Knudsen, Holmberg, Boye Meyer, Laurits Pedersen, Finn Poulsen, Weikop og Peder Jakobsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Afgørelse af spørgsmålet om henvisning af forslag til lov om nedsættelse af en trustkommission til et udvalg på 15 medlemmer eller et udvalg på 16 medlemmer.

Poul Hansen (Grenaa)s forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 15 medlemmer

vedtoges med 87 stemmer mod 8; 8 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Dermed bortfaldt *Ragnhild Andersens* forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 16 medlemmer.

Formanden: Jeg skal foreløbig forbigå punkt 4 på dagsordenen og gå over til punkt 5:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 3063; fremsættelsen findes i tidenden sp. 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bodil Koch: Det lovforslag om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd, som den højtærede kirkeminister har forelagt rigsdagen, berører problemer af stor betydning for dansk kirke Lovgivning. Hovedpunkterne i lovforslaget er spørgsmålet om tilmeldingspligtens afskaffelse og ændringer i indstillingsreglerne ved præstevalg, og jeg tror at kunne sige, at selv om der kan være divergerende meninger i de forskellige partier angående enkeltheder i

lovforslaget, er dette dog blevet mødt med en ikke ringe forhåndssympati, der lover godt for dets hurtige og lykkelige gennemførelse. Der er al mulig grund til at takke den højtærede minister for den forståelse for den danske kirkes forhold, som han har givet til kende ved fremsættelsen af det lovforslag, som i dag skal behandles.

I sit år 1900 privat fremsatte lovforslag om menighedsråd krævede J. C. Christensen personlig skriftlig tilmelding og medlemskab af folkekirken for opnåelse af valgret til menighedsrådene, og dette krav er siden blevet opretholdt. Det betyder dog ikke, at det ikke har været stillet under debat. I det kirkelige udvalg, som sad fra 1920 til 1921, rejstes kravet om tilmeldingspligtens bortfald med stor energi fra socialdemokratisk og radikal side, men afvistes af flertallet med den begrundelse, at

„kirkelig tilmelding måtte anses for det mindstemål af kirkelig aktivitet, uden hvilken valgret ikke burde kunne øves“. Som det er anført i betænkningen til lovforslaget, fremsattes det samme krav i rigsdagssamlingen 1927—28 af de radikale, men spørgsmålet henvistes da til det kirkepolitiske udvalg af 1928. Her var der en tid megen stemning for at ophæve tilmeldingspligten, men fra flertallets side kun på den betingelse, at man indførte et kirkeråd som øverste kirkelige myndighed, og der fremsattes da intet lovforslag på dette grundlag.

Men den debat, der førtes i det kirkepolitiske udvalg, er ikke siden døet hen. Dertil var den for stærkt i pagt med fremtidens krav. Daværende kirkeminister Dahl gjorde allerede i 1930 opmærksom på, at nok er der en stærk konservatisme i kirkefolket, men der er tillige et levende instinkt i retning af, at den nuværende stilling ikke er holdbar. Han havde stillet sit forslag, sagde han, for at dette instinkt kunne afklares og efterhånden blive til en fornuftsbeslutning. Det er denne fornuftsbeslutning, vi skulle være nået frem til at kunne tage nu. Der er så meget mere grund til at tro, at dette skulle lykkes, som også venstres repræsentant i udvalget i 1930 var klar over, at udviklingen af menighedsrådene ville komme af sig selv, selv om han mente, det ville ske på langt sigt. Men mon tiden ikke i hvert fald nu er moden efter 18 års forløb?

Hele spørgsmålet om tilmeldingspligtens bortfald er i virkeligheden såre enkelt og klart. Vi har her i landet en folkekirke, som er skabt ved en flertalsbeslutning af det danske folk, og som kun kan bestå, så længe folkets flertal ønsker at bevare den.